

Am putea incheia deja acest articol cu titlul de mai sus. Tabarcea a fost Petrolul, el a fost spiritul pe care echipa il insufla atatia ani la randul. Un fotbalist care si-a dorit mereu performanta. Era dintr-o alta clasa, un alt caracter, un om deosebit. Cel mai bun prieten a lui Mircea Dridea (Avangarda) a fost Costică Tabarcea. Este lup până la moarte deoarece a murit acolo unde noi ne-am îndrăgostit de echipa pe care și el a făcut-o campioană, Stadionul Petrolul. Din păcate, el nu are nici o statuie și mai mult nu multă lume își mai aduce aminte de mijlocașul Tabarcea, cel care ridica peste 50 000 de oameni în picioare pe 23 August.

Tabarcea reușea să entuziasmeze un stadion național care venise să vadă în mare parte o echipa braziliană de renume, Gremio Porto Alegre.

Unul dintre apropriații de atunci ai echipei, Mircea Gociman, a reușit să își publice pe o pagină personală impresiile sale despre perioada de aur a Petrolului. Rămâne și acum una dintre singurele povești care ne pot spune ce s-a întâmplat exact cu jucătorul Tabarcea.

Costică TABARCEA cel mai bun prieten al lui Mircea Dridea, era o figură deosebită făcând parte din zona de sus a nivelului echipei împreună cu MARIN Marcel și Ion ZAHARIA. Costică era din zona Târgoviștei, singurul copil al unui plutonier major de la care primise o educație serioasă, vizibil în contrast cu mulți din colegii lui de echipă. Faptul că terminase liceul la cursuri normale, contribuia la diferențierea față de cei care au făcut liceul propulsați de prezența lor la echipa de fotbal, care treceau fiindcă profesorii primeau sarcină direct de la primul secretar la partidului pe județul Prahova.

Era un băiat delicat, sensibil și cu un deosebit simț al regulilor de viață, spre deosebire de Mircea care conștient de valoarea sa intelectuală și fotbalistică trata lumea cam de sus, motiv pentru care nu a fost agreat de presă, cu consecințe serioase asupra imaginii sale. După fiecare deplasare în străinătate Costică venea cu mâna plină de nimicuri pe care împărțea pe ici pe colo, fiindcă așa se obișnuia și pe vremea aceea pentru a-și crea o imagine mai bună. Chiar dacă mai lua cu sila ceva bani și de la Mircea aceste cadouri le făcea mereu în numele ambilor. Ca fotbalist era un mare talent, un împlânzitor al mingiei care-l asculta cu supunere, făcând cu balonul ori ce vroia la Petrolul juca rolul "interului-rătăcitor", care prelucra majoritatea baloanelor recuperate de apărare pentru a fi transmise atacanților. Un meci de fotbal-tenis între frații gemeni Anton și Dumitru MUNTEANU de o parte cu Nelu NEACȘU și Costică TABARCEA era un spectacol pe care cine l-a văzut nu îl va putea uita vreodată. Avea toate calitățile unui mare jucător ochi, viteză de gândire, dăruire, șut plasat lipsindu-i însă regimul de mare viteză, motiv

pentru care cu toate că a fost internațional nu era un obișnuit al echipei naționale ca Mircea DRIDEA. Când am intrat odată în vestiar unde discutam ceva în timp ce se echipa și i-am văzut labele picioarelor, m-am îngrozit de dimensiunea lor în comparație cu aspectul său fizic exterior, erau enorme și le-am comparat cu niște cazmale. Aceeași senzație de disproporție am mai avut-o la viața mea văzând mărimea mâinilor doctorului Melonte POPESCU sau a profesorului chirurg Ion ȚURAI.

(dupa primele doua campionate castigate consecutiv, familia Petrolul in timpul liber, mereu zambitor Tabarcea in colt alaturi de bunul sau prieten Dridea I)

Cea mai plăcută amintire despre Costică TABARCEA o am de la nunta lui Mircea DRIDEA

unde a încântat pe toată lumea prin felul lui plăcut și harul de a bine dispune lumea. Costică era un gurmand de prima mână, la el mâncarea era un adevărat spectacol și în același timp un moment de vârf, mânca cu toate simțurile de parcă ar fi flămânzit zile întregi ceea ce pentru un fotbalist însemna supraponderal și un element negativ în carieră. (Mircea Gociman)

Internaționalul Tabarcea poate că ar fi reușit o cariera și mai mare la echipa naționala dacă nu ar fi fost tragica sa moarte. Una dintre „problemele” sale era și faptul că juca într-o echipa cu Muntenii, frații Dridea, sau Neacsu, primii doi alături de ultimul jucători extrem de tehnici, poate simbolurile fotbalului romantic din România.

MECIUL CARIEREI

Meciul de referință al acestuia a fost Petrolul – Gremio Porto Alegre, deși unul amical, Tabarcea parcă a erupt, reușind să poarte echipa spre o revenire spectaculoasă. Cu un antrenor care acum ar putea fi comparat doar cu managerii din Albion, Petrolul a dat cea mai frumoasă reprezentație a sa în fața unui public de peste 50.000 de oameni. Nu a fost doar meciul lui Tabarcea, dar și a fraților Munteanu, denumiți după acel meci ca „brazilienii Petrolului”, iar reminescențele acelui joc dar și acelor jucători rămân și astăzi în memoria fanilor printr-un cântec vechi de atunci : „ În toata țara nu găsești/ Brazilienii ca la Ploiești „

De ce nu jucam intotdeauna asa?

30-31). 182,5 kg. I vut prilejul să vizioneze par-

De ce nu jucăm întotdeauna așa?

Petrolul a făcut o repriză excelentă, a doua,
și a reușit o victorie valoroasă: 4-3 (0-1) cu Gremio

Joi, spectatorii au părăsit de a aplauda pe de o parte 4-3 (0-1) o performanță fru-
stadionul „23 August” satis- excelența comportare din repriză moasă pe care a realizat-o
făcuți. Asistaseră la un joc de za a doua a fotbalistilor plo printr-un fotbal de bună cali-

pa Petrolul, cîștigătoare a Cupei R.P.R. De la stînga; în picioare: Prof. Cernăianu — antrenor secund,
cu, Pal, Ivan, M. Marcel, D. Nicolae, Florea, Sfetcu, I. Oană — antrenor principal; jos: Badea, I.
Pahonțu, Dridea I, A. Munteanu, Moldoveanu Foto: V. Bage